

LBRIS

We know
books

THRILLER

**DAVID
GILMAN**

**TRĂDA
REA**

Traducere din limba engleză
de **Alexandra-Maria Vrînceanu**

Lebăda Neagră
Iași, 2023

Prolog

America Centrală

Lumea întreagă era cuprinsă de flăcări. Ecourile bubuiturilor provocate de explozii răsunau în toată incinta, iar combustibilul care se aprinsese ridica pretutindeni limbi letale de foc. Muniția păstrată în peșteri explodase, aruncând în aer moloz și trupuri umane, bombardând coroanele copacilor din împrejurimi cu mingi de foc. Palmierii ardeau ca niște torțe, asemenea unor semnale luminoase în întunericul nopții. Maimuțele urlătoare țipau în vreme ce întregul grup încerca să se salveze din coronamente, flăcările trecând de la un copac la altul, formând un lanț de foc. Noaptea care fusese liniștită până cu puțin timp în urmă vuia acum din cauza celor înfăptuite de un singur om, al cărui plan distrusese clădirile și vehiculele din complex. Peste tot zăceau numai trupuri.

Focurile de armă răzbăteau dintr-o parte într-alta în complexul aflat în inima junglei. Lovitura la cap administrată de atacator îl dezorientase preț de câteva momente vitale, iar acum era târât într-o stare de semi-conștiență prin acea harababură. Mirosul de combustibil și moarte acapara totul în jur, fiind amestecat cu duhoarea respingătoare de carne arsă. Abia reușise să scape cu viață din oraș, dar acum, aici în junglă, moartea părea o certitudine.

Din nou răsună o explozie ca un tunet, aducând încă o ploaie de bucăți contorsionate de metal asupra lor. Aplecat

pe vine după un zid, cel care îl luase ostatic îl izbi puternic cu genunchiul în piept. Icnii, totuși acum era singura lui șansă. Se opinti cu toată forța ca să-l dezechilibreze pe bărbat, însă nu izbuti îndeajuns; acesta îl lovi iarăși cu putere.

Pe când își pierdea din nou cunoștința, îl cuprinse un ultim gând, ca o șoptă ce i se strecură în minte: în urma atacului, femeia rămăsese captivă în interiorul complexului. Trebuia să-l înfrunte pe ucigașul acesta de una singură.

1

Marsilia, Franța

Raglan mergea pe strada îngustă care separa șirul de case – câte un perete comun și un singur etaj – de gara principală din oraș. Bogații nu locuiau de partea aceasta a căii ferate. Străzile erau atât de înguste, încât abia dacă era suficient loc să manevrezi o mașină prin labirintul cu sens unic, astfel că Raglan alesese să se deplaseze pe jos. Rue du Petit Sol se întindea în spatele lui; o distanță suficientă ca să poată vedea dacă îl urmărea cineva. Apelul prin care i se cerea ajutor venise prin intermediul fostului său amic din Legiunea străină franceză, Serge „Pasărea” Sokol. Puteai da de Raglan doar dacă îl contactai mai întâi pe fostul legionar rus, asta mai ales dacă aveai nevoie de ajutor. Jacques Allard era cel care lansase apelul, așa, ca de la un veteran la altul. Era posibil ca Raglan să se poată vedea cu el astăzi?

Pe când trecea pe lângă singurul hotel micuț pentru turiști de pe acea stradă, simți mireasma îmbietoare care venea dinspre o mică patiserie din capătul străzii. Cu siguranță că singurul magazin și brutărie din zonă avea un flux comercial constant, astfel că cei de acolo știau destule despre localnici. Mai bine să afle dacă mai era altcineva în casă cu Jacques înainte de a intra pe ușă.

Casa pe care o căuta se afla la mai puțin de cincizeci de pași distanță de punctul în care străduța îngustă dădea într-o mică piațetă. De fapt, nici nu o prea puteai numi piațetă.

Mai degrabă era un fel de refugiu auto care ducea spre un service de pe o stradă lăturalnică. Casa se afla chiar alături. Se prefăcu neinteresat de suprafața de metal lucioasă, vopsită în verde, care servea drept poartă pentru clădirea ponosită, trecând mai departe. Din câte știa despre zonă, cel mai probabil avea trei camere și o singură baie. Continuă să meargă spre patiserie, privind însă atent casa cu coada ochiului. Tufărișul neîngrijit își întindea crengile spre lumină, peste zidul casei. Un câine începu să latre. Aruncă o privire în spate: nu era nimeni. Avea senzația că pe orice străduță din Franța era câte un câine ținut în lanț care se punea pe lătrat. Dar nu era cazul și la casa pe care o căuta: nicio mișcare, nu se auzea nici musca. Nici măcar vreo adiere care să ridice puțin perdeaua din dantelă ruptă ce se întrezărea din spatele unui panou crăpat de la fereastră.

Cumpără un croasant proaspăt scos din cuptor. Femeia zâmbi, îi mulțumi și îi ură o zi bună. Remarcabilă politețea asta a francezilor!

— *Madame*, îi zise, luând înapoi restul de la o bancnotă de zece, îl caut pe un vechi amic care stă pe-aici prin apropiere.

— Ei bine, ați venit unde trebuie. Eu și soțul meu avem mica noastră afacere de peste treizeci de ani și ne cunoaștem toți clienții.

Femeia ezită și îl privi mai atent pe tipul înalt, nebărbierit, îmbrăcat cu blugi și jachetă de bumbac din material rezistent la apă.

— După accentul dumneavoastră, nu sunteți de pe-aici.

— Nu, răspunse Raglan.

Nu era nevoie să-i mai dea detalii femeii. După 15 ani petrecuți ca luptător în unitatea specială de comandouri

din cadrul Legiunii franceze, apoi în calitate de agent liber pentru Serviciile de Informații, avea abilitatea de a folosi diferite accente după cum dorea.

— Îl cheamă Jacques Allard.

Orice urmă de politețe tipic franceză dispăru imediat.

Buzele femeii indicau dispreț.

— Nu sunteți bine-venit aici, nici dumneavoastră, nici cei de aceeași teapă. Ieșiți mai repede până nu chem poliția. Ne-am săturat de traficantii de droguri. Ne faceți de rușine. Hai, afară!

— *Madame*, vă rog să mă scuzați, dar nu am nimic de-a face cu drogurile. Eu și amicul meu am fost în armată împreună, îi spuse încercând s-o calmeze.

Dacă femeia aceasta în vârstă avea dreptate, iar Jacques făcea trafic sau chiar consuma stupefiante, atunci probabil că îl considera implicat și pe el. În cazul în care se iscau probleme, era martora perfectă în ochii poliției.

Țipă în urma lui Raglan pe când ieșea din patiserie:

— Halal soldați! Nu sunteți buni de nimic! Mai bine muriți voi decât să vă întoarceți în țară și să le faceți probleme oamenilor cumsecade!

Raglan deja dispăruse din aria ei vizuală. Croasantul mâncat pe jumătate ajunsese hrana păsărilor care ciuguleau pe caldarâm. Hotărât lucru, nu se mai găsea nicio firmitură de bunătate pe străzile astea lăturalnice.

2

Poarta metalică era încuiată pe dinăuntru. Raglan se uită peste umăr; strada era pustie. Sări gardul. Copertina stricată aflată deasupra ușii de la intrare se mișca lent în bătaia vântului. Ușa veche nu mai văzuse vopsea de pe vremea când poposise Napoleon Bonaparte la patiseria din colț ca să primească ocări. Raglan îndepărtă un strat de mizerie depusă pe geamul mat al ușii. Nu avea nici sonerie, nici inel de metal cu care să poată bate. Împinse lemnul cu palma și, fără prea mare efort, simți cum se deschide. Cineva forțase deja ușa și doar o apropiase în urma sa, fără s-o mai închidă de tot.

Dacă intrusul era încă înăuntru, iar toată treaba avea de-a face cu drogurile, erau șanse mari ca respectiva persoană să fie înarmată. Raglan băgă mâna în buzunar și scoase cele patru monede de doi euro pe care i le dăduse ca rest femeia de la patiserie. Erau monede mari, cu gramaj decent. Deschise mai tare ușa și păși în întunecimea holului îngust de la intrare. Majoritatea caselor de genul acesta aveau câte o cameră de-o parte și de alta a holului, apoi încă una în capătul culoarului, cu rol de bucătărie și de spațiu pentru luat masa. În prima încăpere se aflau un pat și destul gunoaie, încât părea locuită de câțiva oameni ai străzii; cea de-a doua era într-o stare și mai rea. Întreaga casă duhnea.

Merse mai departe pe hol, pășind cu grijă pentru a nu călca pe vreo scândură din parchet care să facă zgomot. Se auzeau zgomotele cuiva aflat în camera din capăt, cu ușa întredeschisă. Răzbătu un icnet de efort, apoi se auzi cum se deschide cu forța un sertar. Tot în capătul holului, în partea stângă, mai era o ușă mică, dar se afla prea aproape de intrus ca s-o deschidă și să verifice ce era înăuntru. Lipindu-se de peretele aflat lângă ușă, îndrăzni să arunce repede o privire spre interiorul camerei. Zări un bărbat aplecat, care cotrobăia într-o comodă cu sertare. Purta geacă de piele, blugi și teniși, avea părul închis la culoare și era binefăcut.

Pe o canapea jerpelită, ale cărei arcuri nu mai existau de mult, zăcea Jacques Allard, îmbrăcat doar cu un șort. Dar nu-l deranja oricum frigul, căci era mort.

Raglan se pregătea să intre în încăpere, când se deschise deodată ușa din stânga. Ieși un tip solid cu capul plecat, străduindu-se să își încheie prohabul în care i se prinsese partea inferioară a cămășii.

— Nu se trage apa... apucă să bombăne acesta, apoi ridică privirea.

Raglan îl lovi în gât. Fu o lovitură rapidă și violentă, care îi zdrobi laringele bărbatului. Acesta se prăbuși pe spate înapoi în baie. Raglan intră rapid în camera din capăt tocmai când cel de-al doilea bărbat se întorcea, scoțând un briceag cu lama curbată în formă de semilună, special conceput astfel încât să facă o tăietură cât mai adâncă, iar victima să piardă mult sânge. Prin urmare, era profesionist. Raglan îi aruncă monedele în față. Acesta dădu din mâini, încercând să se ferească și să nu fie nimerit în ochi. Din doi pași, Raglan fu lângă el; îl lovi în picior și auzi cum îi pocnește rotula. Pe când bărbatul urla de durere, căci îi cedase

piciorul, Raglan blocă lovitura de cuțit și, de această dată, îl lovi în tâmplă. Se prăbuși la pământ ca un taur ucis în abator.

Raglan păși peste el, verifică micuța chicinetă, văzu că avea o ușă care dădea în curtea din spate, apoi se îndreptă spre amicul său. Fie Jacques murise dinainte, de la seringă pe care o avea în braț, fie încercaseră să pară că murise de la o supradoză. Ceea ce, totuși, nu avea niciun sens dacă intenția lor era să pună mâna pe ceva ascuns de Jacques. Poate că fostul legionar luase într-adevăr o supradoză, iar cei care veniseră să-l interogheze ajunseseră prea târziu. Îi verifică pe bărbații morți. Nu aveau nici portofele, nici permise de conducere și nici carduri bancare. Dacă ajungeau pe mâna autorităților, nu puteau să fie identificați imediat. Întoarse mâna celui de-al doilea bărbat: amprentele îi fuseseră îndepărtate cu acid, căci avea buricele degetelor arse. Asasini din cadrul unei grupări de crimă organizată? Se ocupau cu traficul de droguri? Ce dracu' se întâmplase încât Jacques să se sperie într-atât de tare ca să ceară ajutor? Ce putea fi atât de grav? Raglan îl verifică pe tipul din baie. Capul acestuia crăpase vasul de toaletă; avea gâtul fracturat. Mort și el.

Lui Raglan îi luă o fracțiune de secundă ca să ajungă la concluzia că orice informații ar fi deținut Jacques, fie le luase cu el în mormânt, fie le ascunsese în altă parte. Închise bine ușa de la intrare, pe unde pătrunseseră cei doi prin efracție, apoi se duse înapoi în chicinetă. Așa cum se întâmplă adesea în cazul locuințelor dependenților de droguri, nu prea era urmă de mâncare. Verifică dulapurile: doar o cutie cu biscuiți râncezi și o pungă de zahăr pe jumătate plină. Cică zahărul te poate ajuta să-ți potolești impulsul de a consuma

stupefiante. Poate că Jacques încerca să se lase. Mai erau și unele cârpe înnegrite, zvârlite într-un castron. Raglan veni iar în cameră și verifică mâinile lui Jacques. Fuseseră spălate, dar încă se vedeau urme de ulei de motor. Întoarse corpul și pipăi spațiul unde se îmbinau pernele canapelei; dădu de un telefon mobil dintr-acelea mici și ieftine. Verifică apelurile și mesajele. Erau doar câteva și toate păreau a fi apeluri locale. Două nume de femei, trei sau patru nume de bărbați. Poate erau persoane care încercaseră să îl contacteze ca să facă rost de droguri? Băgă telefonul în buzunar.

Ajuns în dormitor, Raglan văzu salopeta de mecanic auto pătată cu ulei de motor. Băgă mâna în buzunar și scoase o cheiță pe un breloc cu Legiunea străină. Mottoul era inscripționat pe laterală: *Legio Patria Nostra*. „Să fiu al naibii dacă nu-i așa!”, își zise în sinea lui. Legiunea era casa lor și, pentru majoritatea veteranilor, mereu avea să fie așa. Atât de mulți se pierduseră în lume după ce-și duseseră misiunile la bun sfârșit! Adesea acel simț al camaraderiei lăsa loc indiferenței, ba uneori chiar ostilității. Cădeau pradă șomajului și singurătății. Cheia părea să descuie un lacăt mic. Nu văzu vreo astfel de încuietoare la niciunul dintre dulapuri ori bufete.

Raglan împinse cu forță patul la o parte în cazul în care era cumva vreo scândură din pardoseală care ascundea dedesubt o casetă. Nimic. Nu avu noroc nici în cealaltă încăpere. Îi luă puțin să dea mizeriile din cale și să mute patul, dar tot nici urmă de obiecte ascunse. Părea că mai rămăsese un singur loc în care ar fi putut să mai caute.

Raglan se uită la ceas: aproape ora prânzului. Francezii fac pauză la amiază timp de două ore ca să ia masa. Foarte

civilizat obiceiul, dar și foarte convenabil pentru ei. Auzi cum se închide ușa garajului de la casa vecină. Porni motorul unei mașini, apoi se făcu liniște. Așteptă zece minute, după care ieși pe ușa din bucătărie. Zidurile exterioare ale micii curți interioare aveau perete comun cu garajul. Ce locuință ar fi mai potrivită pentru un mecanic decât cea amplasată chiar lângă atelierul de lucru al acestuia?

Acoperiș din azbest cu tablă zincată, căpriori care susțineau peretele, toate acestea permiteau aerului răcoros să circule prin atelier. Raglan se urcă pe o mașină de spălat rufe scoasă din uz și se chinui să încapă prin deschizătură, apoi sări în atelier. Un autoturism vechi marca Renault se afla deasupra unui șanț din podea în care stă mecanicul atunci când lucrează sub mașină, iar pe un banc de lucru se vedea o trusă cu scule lăsată deschisă. Toate semnele indicau faptul că era vorba despre un service auto deținut de proprietar, la care mai lucra încă un mecanic. Jacques Allard. Într-o cămăruță adiacentă biroului sărăcăcios se aflau două vestiare. Mai erau o masă și un telefon acoperit de praf și mizerie. Pe masă se vedeau hârtii și facturi cu urme de degete pline de ulei pe ele. Raglan încercă ambele lacăte: era cel de-al doilea. În vestiar găsi o a doua salopetă, o pereche de încălțări industriale pline de ulei și câteva fotografii de când Jacques activase în cadrul Regimentului 2 Parașutiști al Legiunii străine. Tipul suplu, bronzat și musculos, care îi rânjea din poze, nu era aceeași persoană al cărei trup zăcea acum fără viață în casa de alături. Metamorfoză inversă. Pupa omizii se autodigereă și apoi renaște ca o ființă încântătoare. Însă Jacques Allard fusese consumat din interior de disperarea care pusese stăpânire pe el, iar rezultatul era oribil.